

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

אמונה שהולכת איתך יד ביד

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שלימ"א

עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י
לעילוי נשמת:
יעקב בן שרה ז"ל

חברותא לדרך

עבד אברהם אני

כתוב בפרשת נצבים: "פן יש בכם איש או אשה אשר לבבו פונה היום מעם ה' וגו'. שרש פורה ראש ולענה". לכאורה לא מובן כי כבר נכפל בפ' הקודמות (לפני נצבים) פעמים רבות בתוכחה והיה אם לא תשמע וגו' ומה חדש במה שכתוב אשר לבבו פונה מעם ה'?

אפשר לומר שכאן התורה מלמדת אותנו מעלת התחברות לצדיק, לרב שלך.

התבוננו היטב בשפה שליעזר מדבר: "ויאמר... הקרנה נא לפני היום ועשה חסד עם אדני אברהם",

מה פירוש המילה "עם"? אליעזר היה יכול לומר "ועשה חסד לאדני אברהם"?

אלא התורה מלמדת אותנו שישנם כאלו שחושבים "אני לא צריך רב, אני לא צריך הדרה, אני מסתדר לבד...." שלאמיתו של דבר זה לא נכון! חז"ל אמרו "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים" אתה לא יכול לצאת ממאסרי הנפש והמידות הרעות שלך לבד, חז"ל אמרו "עשה לך רב!! ומי אתה שלא תעשה?"

והשאלה היא - איזה רב?

בפרשת נצבים כתוב: "אשר לבבו פונה מעם ה'" הכוונה על אותו אחד שטוען אני לא צריך להיות קשור לאותו צדיק שחי "עם ה'" אני יכול לבד...

וזו הכוונה כאן "עם אדני אברהם" אליעזר מתפלל ומבקש ריבנו של עולם תעשה איתי חסד כי אני קשור ומחובר לצדיק שחי "עם ה'" דהיינו שמכיר שכל מה שיש לו זה מאת ה'! ושאתה מגיע אליו הוא מלמד אותך שהכל זה חסד חנים מאת ה' ולי לא מגיע כלום.

וזה מה שכתוב "עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ" אני מבקש רחמים בזכות הצדיק שחי עם ה' והכיר שהכל זה ממנו והוא מצד עצמו אין לו משלו כלום!

ישנם כל מיני סוגי צדיקים, אבל כאן התורה מלמדת תבחר לך רב שמחובר לה', רב שמלמד את התלמידים שלו איך להיות עם ה' באמונה פשוטה ולהכיר שהכל ממנו ושלנו לא מגיע כלום אלא לבקש חסד ורחמים.

שבת שלום הר' עמרי עבד

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

פנינים על הפרשה

סוד הניצחון של יעקב

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה (כג, א)

חז"ל אומרים "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם" (אבות פרק ד). וידוע שמידות רעות אלו לא מופיעות בכל גיל באותה עוצמה, אלא כל אחת מתגברת בשלב אחר של החיים. בגיל צעיר עיקר ההתמודדות היא עם מידת הקנאה. בגיל מבוגר יותר, התאוה מתגברת יותר, ובגיל זקנה מתחזק אצל האדם הרצון לקבל כבוד.

לפי זה אפשר לומר שהתורה משבחת את שרה על כך שבגיל מאה, בהיותה זקנה מופלגת, נלחמה ברצון ל"כבוד" שמתחזק בגיל מבוגר, באותה נחישות שנלחמה בתאוה שהתגברה אצלה כשהייתה בת עשרים. ולא אמרה לעצמה שכעת בגיל מבוגר היא יכולה לנוח ולהפסיק להיאבק עם המידות והיצרים, אלא ניצלה כל רגע בחיים ונלחמה עם עצמה בכל נקודה ונקודה שנדרשה ממנה, עד יומה האחרון.

המסר של אברהם

ויגווע וימת אברהם בשיבה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמיו (כה, ה)

"אמר רב חנן בר רבא אמר רב, אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם, עמדו כל גדולי העולם בשורה ואמרו: "אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ואוי לו לספינה שאבד קברניטה". (בבא בתרא צא, א). יש להתבונן בדברי הספד אלו, מדוע המשיכו את הסתלקותו של אברהם ל"עולם שאבד את מנהיגו, וספינה שאבד קברניטה"?

כדי להבין זאת נקדים, הנה ידוע שהאדם נקרא "פלג גופא" כל זמן שלא נשא אשה, משום ששלימות מושגת רק על ידי התאחדות של איש ואשה בנישואין. העניין בשילוב של "זכר ונקבה" נמצא, במובנו הפנימי, בכל חיי היהודי. בכל מקום הזכר הוא הסמל של ההשפעה והנתינה, והנקבה היא ה'מקבלת' את ההשפעה. כך, בעבודת ה' האדם נצרך לאחוז בשתי הבחינות של 'זכר ונקבה': מאידך, עליו

המשיכו המספידים וקוננו: "אוי לה לספינה שאבד קברניטה", "אוי לה" לשון נקבה. אברהם אבינו פרסם בעולם שאנחנו "מקבלים" את הכל מאת ה'. והדרך להגיע להכרה שאנחנו בסך הכל 'מקבלים' ולא 'עושים בכוחות עצמנו' היא על ידי הדימוי ל"ספינה שאבד קברניטה", שהאדם עובר בחייו רגעים שבהם הוא דומה לספינה המיטלטלת בים סוער, ומרגיש שהוא לא מסוגל להנהיג את ספינת חייו בתוך כל הקשיים והניסיונות שעוברים עליו, וכאשר חווה על בשרו את חולשותיו ונפילותיו, מגיע להכרה המיוחלת שכל העשייה שלו אינה מכוחו אלא מתנת השם.

אברהם אבינו השאיר ציווי לדורות שעל האדם להשקיע בשני דברים: עשייה - כמו שנאמר "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט" (בראשית יח, טו). וענווה - "ואנכי עפר ואפר" (שם יח, כו), ומכוח הענווה באה ההכרה שכל העשייה הטובה היא צדקה ורחמים מאת ה'.

זמני השבת

ר"ת	ניסיה	יציאה
חיפה	16:28	17:18
תל אביב	16:28	17:18
ירושלים	16:10	17:20
באר שבע	16:30	17:21

התמודדות עם נפש האדם
מודעות פנימית,
התמודדות והעצמה

חינוך ילדים
כלים מעשיים
לאתגרי הדור

שלום בית
בניית הבית היהודי
עם הגשמת כלים מעשיים

**ייעוץ והדרכה
בדרך הבעש"ט**

לפרטים ותיאום פגישה עם הרב שליט"א: 055-9814913

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

מנהיגות, עוצמה ושמחת חיים

פרשת "חיי שרה" פותחת בתיאור שנות חייה של האמא הראשונה של עם ישראל: "וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (בראשית כ"ג, א'). כאשר אנו בוחנים את הפסוק הזה, עולות מיד מספר תמיהות המזמינות אותנו לצלול אל עומק הכתוב:

ראשית, צורת הספירה לכאורה חריגה. התורה מחלקת את גילה של שרה - 127 שנים - לשלוש תקופות נפרדות: מאה שנה, עשרים שנה ושבע שנים. מדוע התורה לא נקטה בלשון פשוטה ותמציתית, כפי שמקובל בשפה המדוברת ובתיאור תולדותיהם של אישים אחרים, וכתבה פשוט: "ויהי חיי שרה מאה עשרים ושבע שנים"? שנית, מדוע ישנו שינוי בסיומת המילים? התורה מתחילה בלשון יחיד: "מאה שנה", ממשיכה ב"עשרים שנה", אך לפתע, כשמגיעים לספרה ולבסוף, התוספת החותמת את הפסוק: "שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה". לכאורה, תוספת זו נראית כמיותרת לחלוטין. התורה כבר ציינה בתחילת הפסוק שנושא הדיון הוא "חיי שרה", מדוע יש צורך לחזור על כך שוב בסיומו?

כדי להבין זאת, עלינו להתבונן בדברי בעל הטורים. הוא מוצא רמז טמיר בפסוק ומציין כי ראשי התיבות של המילים "שרה מאה שנה" יוצרים את המילה שמש. האם מדובר בפרפרזה בעלמא, או שיש כאן אמירה מהותית על דמותה של שרה? התשובה לכל השאלות הללו טמונה בהבנה שהתורה אינה רק מדווחת לנו כרונולוגיה יבשה של תאריכים וגילאים. התורה משרטטת כאן קווים לדמותה העוצמתית של שרה אמנו, ופורטת את אישיותה לשלוש "מחלקות" שונות של עבודת המידות, המהוות מסר נוקב לכל אחד ואחת מאיתנו.

התבטלות טוטאלית

החלק הראשון בחייה של שרה המצוין בפסוק הוא "מאה שנה". כדי להבין מה מסמל גיל

מאה, נפנה למשנה במסכת אבות (פרק ה', משנה כ"א) המפרטת את שלבי התפתחותו של האדם: "בן שמונה עשרה לחופה, בן עשרים לרדוף, בן שלושים לכוח... בן תשעים לשוח, בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם".

מה עם שמחת החיים שהייתה לך כשהיית ילד? לאן היא נעלמה? איפה החיוכים, איפה הצחוקים, איפה החברים שהיו?

(מתוך השיחה)

קביעה זו של המשנה, "כאילו מת ובטל מן העולם", דורשת ביאור. הרי אדם בגיל מאה עדיין חי, נושם ופועל. גדולי ישראל רבים הנהיגו את העם בגילאים מופלגים אלו בצלילות דעת מוחלטת ובעומק מחשבתי נדיר. אם כן, למה מתכוונת המשנה במילה "בטל"?

הכוונה אינה לביטול פיזי, אלא לביטול האגו. אדם שמגיע לפסגת שנותיו, כבר אינו מונע ממניעים אישיים, מתאוות או מתחרותיות. הוא כבר אינו חלק מ"מרוץ העכברים" של העולם הזה. אין לו אינטרסים נסתרים, והוא אינו מחשב בכל צעד "מה ייצא לי מזה". הוא במצב של התבטלות מוחלטת כלפי שמיים.

זוהי התכונה הראשונה שהתורה מונה בשרה אמנו. "מאה שנה" מסמל ששרה חיה את כל חייה בתודעה של גיל מאה - תודעה של חוסר אינטרס אישי, כאשר שרה הכניסה אורחים, טרחה, בישלה ודאגה לזולת, זה לא נבע מתוך רצון לזכות בהכרה, בכבוד או אפילו ב"שכר בעולם הבא". נתינתה הייתה זכה וטהורה.

בחיי היום-יום שלנו, גם כאשר אנו עושים חסד או נותנים צדקה, לעיתים קרובות מנקרת בנו מחשבה צדדית: "אעשה זאת כדי שאזכה לזיווג הגון לילדיי", או "שיהיה לכפרת עוונותי". אצל שרה אמנו, המניע היה אחד ויחיד: לעשות את רצון השם דרכה. המילה "מאה" עצמה מורכבת מהאותיות מ' ו'ה' (שיצורות את המילה "מה", כפי שאמר משה רבינו "ונחנו מה") ובמרכזן האות א' - המסמלת את אלופו של עולם. שרה הבינה שהיא רק ה"מה", הצינור שדרכו פועל "אלופו של עולם".

עוצמה פנימית ורוח לחימה

המחלקה השנייה המצוינת בפסוק היא "עשרים שנה". מה מסמל גיל עשרים ביהדות? בספר במדבר אנו למדים שגיל עשרים הוא גיל הגיוס לצבא: "מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וְיָמֶעְלָה כָּל יֶצֶא צֶבֶא בְּיִשְׂרָאֵל" (במדבר א', ג'). גיל עשרים מסמל את הלוחם. זהו הגיל שבו האדם הגיע לבשלות פיזית ונפשית, ויש בכוחו לצאת אל המערכה, להתמודד עם אתגרים, להיאבק ולא לוותר.

כאשר התורה מייחסת לשרה את התכונה של "עשרים שנה", היא מלמדת אותנו ששרה לא הייתה אישה פסיבית, חסרת אונים או נגררת. היא הייתה לוחמת. היו לה עקרונות ברורים והיא עמדה עליהם בעוז.

ישנם אנשים שברגע שהם נתקלים בקושי - בחינוך הילדים, בשלום בית, בפרנסה או בבריאות - הם מרימים ידיים. הם מתרצים זאת באמירות בנוסח: "זה הדור שלנו", "אין מה לעשות, כולם ככה היום", או "מה שיהיה יהיה". הם נותנים לחיים לסחוף אותם מטה.

שרה אמנו סירבה להיות פסיבית. כאשר זיהתה סכנה מוסרית וחינוכית מצד ישמעאל כלפי בנה יצחק, היא לא עצמה עיניים ולא חיקתה שהזמן יעשה את שלו. היא דרשה מאברהם בעוצמה: "גֵּרֶשׁ הָאֵמָה הַזֹּאת וְאֵת בְּנָהּ". היא נלחמה כארי על נשמת ילדה, ולא הייתה מוכנה להתפשר על עתידו, גם אם הדבר גרר חוסר נעימות.

זהו גם ההבדל המהותי בין "אישה כשרה" לבין "אשת חיל". אישה כשרה מוגדרת כמי ש"עושה רצון בעלה" - היא נוחה ומרצה. אך אשת חיל מתוארת במילים: "עֹז וְהִדָּר לְבִשְׁתָּהּ". יש בה עזות וגבורה פנימית. כשהבעל פועל בצורה שגויה, כשחברה רעה מאיימת להיכנס הביתה, או כשנדרש מאמץ כביר למען בריאות המשפחה - אשת החיל יודעת לעמוד על הרגליים האחוריות, לכוון את הספינה ולא לוותר.

דוגמה מובהקת לכך מחיי היום-יום היא רעיה שבעלה עובר אירוע לבבי ואינו יכול עוד לטפס במדרגות. אישה בעלת תודעת "עשרים שנה" לא תשקע בייאוש מול החובות הכספיים שיווצרו ממעבר דירה לקומת קרקע. היא תקבל החלטה נועזת, תמכור את הבית, תעבור, ואף תיקח על עצמה לעבוד בשתי משמרות בניקיון ובלבד שבעלה יוכל להשתקם. לקיחת אחריות חסרת פשרות זו - היא מהות ה"עשרים שנה".

שמירת חדוות הנעורים והאופטימיות

המחלקה השלישית והאחרונה בחייה של שרה מוגדרת במילים "ושבע שנים". מדוע בחרה התורה לציין את גיל שבע, ומדוע כאן השתנתה המילה מלשון יחיד (שנה) ללשון רבים (שנים)? גיל שבע מסמל את שיא תקופת הילדות. זהו הגיל של תמימות, של משחק, של צחוק מתגלגל ושל סקרנות טבעית. ילד בן שבע רואה את העולם בפליאה, יש לו אנרגיה טהורה, הוא חברותי, וליבו פתוח לשמוח, לשיר ולרקוד. כשהיינו ילדים היתה לנו שמחה, אהבנו לנגן, אהבנו לשיר, אהבנו לרקוד, שיחקנו, צחקנו, סיפרנו סיפורים. למה לאבד את השמחה הילדית הזאת? היא זאת שנותנת את המתקנות. מה קרה לנו כשהתבגרנו? לאן זה נעלם?

אחת הטרגדיות של ההתבגרות האנושית היא תהליך ה"הזדקנות הנפשית". אנשים מגיעים לגיל עשרים, שלושים או ארבעים, ולפתע מאבדים את החיוך. עול הפרנסה, גידול הילדים והמשכנתא

מטפלת
רגשית

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים
חייגו: 055-9814913

מִלֵּוּן
וּשְׁמִי
לְמַחֲרִיתָם:

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

פרשת חיי שרה

לכבוד בר ישראל הכשר ... הי"ו

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֵׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (בראשית פרק כ"ג).

החיים האמיתיים והמתוקים של האדם הם רק כשהם בבחינת "חַיֵּי שָׂרָה" - "שָׂרָה" מלשון שררה ושליטה, כלומר חיים של שליטה עצמית על הרצונות ועל הדחפים הטבעיים של האדם טבע הנפש הבהמית שלנו זה שיש לה כל רגע רצון חדש או חוסר חדש, כאומרם ז"ל "אמר רב יצחק יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום..." ואמר רבי שמעון בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום" (קידושין דף ל' ע"ב) - פירוש "מתגבר" זה שהטבעים שלנו יותר חזקים מאיתנו, "מתחדש" - דהיינו שלא מסתפק בניצחון של אתמול אלא יש לו היום נקודה חדשה שמתעוררת.

"יצרו של אדם" זה הטבעים של האדם, הנפש הבהמית שלו שהיא היא המהות שלנו, כל נקודה של עדינות, רגיעות וישוב הדעת זה לא מטבעינו, זה לא המצב הנורמלי שלנו אלא זה גילוי שכינה אצל האדם דרך הנשמה האלוהית כמו שכתוב "אֱלֹהִים! נִשְׁמָה שְׁנַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא" (ברכות השחר).

כשאדם נותן דור - לא נלחם, לא "תופס קצר" את הנפש הבהמית שלו ולא "פותח עין" על רצונותיה - הרי שהיא ברוב חוצפתה משתלטת "על העסק", כלומר על הרוח והמוח בבחינת לב ונשמה, היא לוקחת אותם לצד שלה השלילי ומשתמשת בִּשְׂקָל ובמידות ככלים למימוש תאוותיה, ומכיוון שהרי הרצונות של הנפש אינם ברי שליטה ואין להם סוף - אזי האדם מוצא את עצמו קופץ מרצון לרצון, מתשוקה לתשוקה, מתאוה לתאוה, משיגעון לשיגעון, מכעס לעצלות, מעצלות לתאוה, מתאוה לקנאה, מקנאה לשנאה, "יש לו מנה רוצה מאתיים" (מדרש קהלת רבה פרק א'), "וּבִקְטָן רָשָׁעִים תִּתְחַסֵּר" (משלי פרק י"ג), "וְהָרָשָׁעִים פָּיָם נִגְרָשׁ פִּי הַשֶּׁקֶט לֹא יוֹכֵל" (ישעיהו פרק נ"ז) - לכן כתוב "רשעים בחייהם קרויים מתים" (ברכות דף י"ח ע"ב), ומכיוון שאלה לא חיים אלא זה סערת רגשות - אז כשהם סוער אי אפשר ליהנות ממנו, אי אפשר להיכנס לשחות, המציל לא מרשה להתקרב כי יש סחף.

ולכן התורה מלמדת אותנו "וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה" - אם הנך חפץ בחיים, ליהנות, לשמוח, להיות רגוע וטוב לב - זה על ידי בחינת "שָׂרָה" - כלומר על ידי שררה ושליטה שמסמלים איפוק, לא לתת לנפש הבהמית חופשיות ודור, אדרבא - להציב יעדים, לדרוש דרישות ולשים גבולות בבחינת "שמאל דוחה וימין מקרבת" (סנהדרין דף ק"ז ע"ב).

ואם נשאל את עצמנו "כמה זמן יש לשים גבולות?" התשובה תהיה "מֵאָה שָׁנָה" - זה לא קל, זו עבודה לכל החיים.

שני העולמות הללו לא סתרו אצלה זה את זה, אלא השלימו האחד את השני להרמוניה מוחלטת.

להיות "שמש"

כעת מתבהרים באור יקרות דבריו של בעל הטורים, שציין כי המילים "שרה מאה שנה" הן ראשי התיבות של המילה שמש.

שרה אמנו חוותה חיים רצופי משברים.

עד גיל תשעים היא הייתה עקרה, ללא ילדים. היא נאלצה לעזוב את מולדתה וביתה, לנדוד למקומות זרים ולהתמודד עם רעב, חטיפה על ידי פרעה וקשיים אדירים. אדם רגיל שהיה עובר מסלול כזה, סביר להניח שהיה הופך לממורמר, שפוף, ואובד עצות. התמודדות רגילה עם אתגרים כמו עייב של מספר שנים בהבאת ילדים, עלולה להוביל צעירים בני זמננו להסתגרות חברתית, דיכאון, והימנעות מהשתתפות באירועים משפחתיים (מתוך תחושת לחץ או בושה).

אך שרה אמנו לא נכנעה לחושך. בכל מקום שאליו הגיעה, ולמרות כל המשא האישי הכבד שסחבה עימה, היא האירה כשמש. היא בחרה באופטימיות, בשמחת חיים פנימית, בהקרנה של אמונה, טוב וחום על כל סביבתה. השמש מאירה לכל עבר מבלי לבקש דבר בתמורה - וכך הייתה שרה.

המסר המהדהד מפרשת חיייה של אם האומה הוא הזמנה לכל אחד ואחת מאיתנו לעשות בדק בית פנימי:

האם אנו מסוגלים לאמץ את ה"מאה שנה" - לפעול מתוך אלטרואיזם ונתינה טהורה מבלי לחפש אינטרס אישי?

האם אנו מגייסים את העוצמה של ה"עשרים שנה" - לוקחים אחריות, מסרבים להיכנע לפסיביות ונלחמים למען ערכינו ומשפחתנו?

והאם, בתוך כל המרוץ המתמש של החיים, אנו מקפידים לשמור על ה"שבע שנים" - על הילד הפנימי, על החיוך, הפשטות, הקלילות ושמחת החיים?

יהי רצון שנזכה כולנו לשאוב מהאתר של שרה אמנו, לאמץ את מידותיה הנשגבות, וללכת בדרך האמת והאור - מחוברים לשמיים ונטועים היטב בארץ. אמן כן יהי רצון.

מכבים את הניצוץ שבעיניים. הם הופכים לרציניים מדי, נוקשים, ציניים ולעיתים אף קודרים ("זומבים"). הם שוכחים כיצד לצחוק באמת, כיצד ליהנות מהרגע וכיצד להיות קלילים. אותה מתיקות טבעית שאפיינה אותם כילדים - נעלמת כלא הייתה.

מה עם שמחת החיים שהייתה לך כשהיית ילד? לאן היא נעלמה? איפה החיוכים, איפה הצחוקים, איפה החברים שהיו? היית מאוד חברותי בתור ילד. אהבת לשיר, לרקוד, לנגן, לטייל...

התורה באה ללמדנו על גדולתה העצומה של שרה אמנו: למרות שהייתה בדרגה רוחנית של "מאה שנה" (צדיקה ומתבטלת לה') ולמרות שהייתה נושאת בעול ולוחמת של "עשרים שנה" - היא מעולם לא איבדה את הילדה בת השבע שבה!

לאורך כל תלאות חייה - היא נשארה אופטימית, מלאת חן, חייכנית ובעלת חדות נעורים. הסיבה שהתורה עוברת ללשון רבים - "שנים" - היא כדי להדגיש ששרה לא שמרה רק על תכונה ילדית אחת, אלא על כל מגוון התכונות החיוביות של השנים הללו: הפתיחות, התמימות, החברותיות והשמחה. היא ידעה לשלב את הרצונות התהומיים של החיים יחד עם קלילות ונעימות סביבתית, ולא נתנה למאורעות החיים להפוך אותה למרירה או עצובה.

השילוב המושלם בין שמיים לארץ

לאחר תיאור שלוש התכונות הללו, חותמת התורה במילים: "שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה". מהי משמעות הכפילות הזו?

הדבר מצביע על כך ששרה חיה במקביל בשני עולמות, או בשתי "צורות חיים", וחיברה ביניהם בשלמות.

בעולמנו, אנו פוגשים לעיתים אנשים שחיים בקצוות. מחד, ישנן נשים (או גברים) השקועות כל כולן בעולם הרוחני. הן אומרות תהילים ברצף, פוקדות שיעורי תורה וחיות בעולמות עליונים, אך במישור הארצי והמעשי הבית שלהן מוזנח, אין אוכל חם לילדים, והן מנותקות מחובות היום-יום הפשוטות. מאידך, ישנם אנשים ששקועים לחלוטין בעולם החומר - הם אלופים בבישול, באפייה, בניקיון הבית ובאירוח, אך עולמם הרוחני ריק מתוכן וחסר בו קשר עמוק לבורא.

שרה אמנו ייצגה את המודל השלם של "שני חיי שרה". היא הייתה אישה מורמת מעם, מחוברת לאלוקים בדרגות האמונה הגבוהות ביותר, בעלת רוח הקודש. אך בד בבד, רגליה היו נטועות היטב בקרקע. היא הייתה אשת מעשה, לשה את הבצק, מכניסה אורחים, מנקה, מתחזקת את הבית, מאירה פנים לסביבתה, שרה ופועלת בתוך מסגרת החיים הטבעית.

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"
מאת הרב שי עטרי שליט"א
לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

בידיים שלך לשמח אנשים!
הצטרף גם אתה
להפצת העלווים של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

פִּינֵת הַסְּפּוּר לְהוֹרִים וְלִילְדִים

"הילדים שלי כבר לא נרדמים בלי סיפור של הרב. כל ערב שואלים איזה סיפור שומעים היום. כמה זכות יש לנו שהם גדלים על הסיפורים האלה."

"תודה רבה על סיפורי 'ילדים בדרך' אשר מחנכים את ילדי התורה ולהסתכלות אחרת על החיים. יום אחד ילדי רבו ביניהם ופתאום אני שומעת את הבן שלי בן השבע אומר: 'אבא זה לא אח שלי הרביץ לי זה אתה קורא לי דרכו, אז תראה לי מה אתה רוצה שאלמד?'. אני מודה לכם על החלק הבלתי נפרד שלכם בחינוך הזה! תמשיכו, תגדלו ותעשו בעזרת ה'! אמן ואמן!!"

"הכי משמח אותי לשמוע את הילדים מספרים לאבא מה היה בסיפור. כל אחד זוכר פרט אחר, וככה מתחילה לנו שיחה שלמה בבית."

"תודה על כל ההשקעה. מרגישים כמה חשוב לרב שהילדים יבינו את המסר. גם הקטן וגם הגדול מוצאים בסיפורים משהו שמעניין אותם."

"אחרי אחד הסיפורים הבת שלי שאלה אותי איך גם היא יכולה לשמח מישהי בכיתה. השאלה הקטנה הזאת נשארה איתי. תודה על החלק שלכם בחינוך הילדים שלנו."

"איזו זכות שיש לילדים שלנו סיפורי צדיקים כאלה. לפני השינה הם מקשיבים, שואלים, ולפעמים מבקשים עוד סיפור אחד קטן."

"תודה לרב על סיפורים בשפה שהילדים מבינים ואוהבים. הם נהנים מהסיפור, ואנחנו שמחים על התוכן שונס להם ללב."

"חשבת לשים לילדים סיפור ולסיים כמה דברים בבית. בסוף מצאתי את עצמי יושבת לידם ומקשיבה עד הסוף. גם לאמא יש מה ללמוד."

"אצלנו בנסיעות הילדים מבקשים רק את הסיפורים של הרב. אחר כך הם ממשיכים לדבר על מה שמעו ולשאול שאלות. תודה רבה לכם."

"הבן שלי ביקש לשמוע שוב סיפור שכבר שמע כמה פעמים. שאלתי אותו אם לא נמאס לו, והוא אמר: 'אבל אמא, זה הסיפור שאני הכי אוהב'."

"רציתי פשוט להגיד תודה. בתוך כל העומס של הערב יש לנו כמה דקות של סיפור ביחד. זה נהיה משהו שהילדים מחכים לו, וגם אני."

חוגגים 500 גיליונות של "דָּרֶךְ הַפֶּעַל שֶׁם טוֹב"

ילדים, הפעם אלא מספרים!

מפירים את זה שקורה לכם משהו, ופתאום אתם נזכרים בסיפור? אולי חבר הרגיש אתכם, אבל נזכרתם בסיפור והצלחתם לומר? אולי משהו לא הצליח לכם, וסיפור שקראתם נתן לכם כוח לנסות שוב? קרה לכם דבר קצה בבית או בתלמוד תורה?

אנחנו ממש רוצים לשמוע!

- 1 ספרו לנו בכמה משפטים מה קרה ואיזה סיפור מהעלון או מקו "ילדים בדרך" עזר לכם.
- 2 בקשו מההורים לשלח את הסיפור שלכם למייל: office@baderech.co.il בנושא המייל כתבו: החזיה שלי - גיליון 500

לא חייב קולנו ימלא אותי סיפור נפלא!

אל תשכחו לצרף את שמכם ומספר הטלפון של ההורים

ובחנכה - הפתעה! נערה הגרלה על מתנה מיוחדת

בין הילדים שישתתפו אותנו!

אפשר לשלח עד נר ששי של חנכה, יום חמישי ל' בכסלו 5786. להגרלה פעם אחת

אל... מה הסיפור שלכם?

במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקוודם
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות הכנים את הקו של הרב-אליהו
להצטרפות חינכו:

1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

